

Arrest

nr. 160 770 van 26 januari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 september 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. COECKELBERGHS loco advocaat P. ROBERT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Kas Aziz Khan (district Qarghayi, provincie Laghman). U bent een Pashtoun van etnische origine. U verklaarde bij aankomst in België minderjarig te zijn (geboren op 30 april 1998). U ging nooit naar school en bent analfabeet gebleven. U hielp uw ouders door bijvoorbeeld hout te hakken en te verkopen.

Uw vader werkte gedurende drie of vier jaar als chauffeur bij de Amerikaanse basis in Bagram. Toen de Taliban dit te weten kwamen, zijn zij jullie huis binnengevallen. Uw vader werd meegenomen en gedurende zes of zeven dagen vastgehouden. Uw vader werd vrijgelaten op voorwaarde dat hij zijn activiteiten voor de Amerikanen staakte. Omdat uw familie het geld nodig had, is uw vader na verloop van tijd toch weer op de basis beginnen werken. De Taliban zijn nogmaals naar jullie huis gekomen en

deze keer werd u door hen meegenomen. Zij brachten u naar een onbekende plaats waar u werd opgesloten. Na tien tot vijftien dagen kon u ontsnappen. U keerde naar huis terug. Uw oom bracht u naar een veilig onderkomen en regelde met een smokkelaar uw vertrek uit Afghanistan.

Via Iran, Turkije en een u voorts onbekende reisroute ging u naar Hongarije, waar uw vingerafdrukken op 4 december 2014 genomen werden. Vervolgens reisde u verder naar België. Op 7 januari 2015 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg u asiel aan. Ondanks een overnameakkoord vanwege de Hongaarse autoriteiten d.d. 5 maart 2015 verklaarde België zich bereid uw asielaanvraag te behandelen.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door de Taliban gezocht wordt. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u enkele documenten neer. Het betreft de originele identiteitsdocumenten (taskara's) van u en uw vader, drie attesten in verband met de beroepsactiviteiten van uw vader, veertien foto's van uw vader op een militaire basis en de enveloppe waarmee dit alles werd verstuurd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens uw gehoor herhaaldelijk en uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde geboortedatum. Immers, de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 27 januari 2015, stelt dat u ouder bent dan 18 jaar, waarbij 26,7 jaar met een standaarddeviatie van een 2,3 jaar een goede schatting is. Dat u op 30 april 1998 zou zijn geboren, zoals u beweert, blijkt na medisch onderzoek onmogelijk. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts kon worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde herkomst uit Laghman in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u in Laghman gewoond heeft.

Zo dient te worden gewezen op het feit dat uw kennis van het dorp waar u altijd en tot voor kort zou hebben gewoond, allesbehalve kan overtuigen. Gevraagd hoeveel families er in uw dorp wonen, meent u dat er tweehonderd of tweehonderdvijftig huizen zijn in het dorp (CGVS, p.3). Dit lijkt een veel te lage schatting, daar de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie het heeft over de aanwezigheid van vierduizend families. Diezelfde bron geeft voorts aan dat er zich in Kas Aziz Khan een uitgebreide populatie van terugkeerders uit Pakistan en Iran vestigde. Volgens het UNHCR in Afghanistan zou het gaan om achthonderd personen die in het dorp zelf (in huurhuizen of bij familie) verblijven, alsook over driehonderd families die wonen op een nieuwe site, iets buiten het dorp (Kas Aziz Khan "New Township"). Een recentere bron (UNHCR Kabul, 1 juli 2012) heeft het al over zeshonderdvijfenzestig families die uit Pakistan terugkeerden en over duizendzevenhonderd families die in de New Township wonen. Dit alles is u niet bekend. U heeft het over "sommige families" die

terugkeerden en hun door de oorlog vernietigde huizen heropbouwden (CGVS, p.4). Dat er een nieuwe wijk voor "returnees" bestaat, weet u niet (CGVS, p.5,13). Voorts stelt de informatie dat er drie scholen zijn in Kas Aziz Khan: twee in de nieuwe Township en één in het dorp zelf. U meent dan weer dat er in Kas Aziz Khan slechts twee scholen zijn (CGVS, p.5). Verder blijkt uit de informatie dat Kas Aziz Khan op nauwelijks zevenentwintig kilometer van Jalalabad verwijderd ligt en dat dertig procent van de dorpelingen dagelijks naar de stad reist om er te werken. Het is dan ook zeer merkwaardig dat u zegt niemand te kennen die in Jalalabad werkt (CGVS, p.5). Geconfronteerd met de informatie, antwoordt u dat het mogelijk is dat zoveel personen van uw dorp in Jalalabad gaan werken maar dat dit gegeven u niet bekend is (CGVS, p.6). Voorts bent u ook niet op de hoogte van het feit dat loonarbeiders in de zomer vaak in Pakistan aan de slag gaan, zoals de informatie aangeeft. Het is niet geloofwaardig dat een inwoner van Kas Aziz Khan niets zou weten over dergelijke zaken.

Voorts dient te worden opgemerkt dat uw geografische kennis van de regio en het land waar u steeds zou hebben gewoond, eveneens bijzonder summier is. Zo slaagt u er weliswaar in een aantal dorpen in de buurt van Kas Aziz Khan op te sommen (CGVS, p.12) maar geconfronteerd met namen van nabijgelegen dorpen als Taragar, Kolalan, Pashah Gar en Ghundi, blijkt u deze niet te kennen (CGVS, p.11). Ook bekende Afghaanse plaatsen als Pul-i Khumri (hoofdstad van de provincie Baghlan), Charikar (hoofdstad van Parwan), Mahmood Raqi (hoofdstad van Kapisa), Asadabad (hoofdstad van Kunar) kent u niet (CGVS, p.12). U beweert voorts dat uw vader sedert jaren in Bagram werkte maar u weet niet dat Bagram in de provincie Parwan gelegen is (CGVS, p.7,8). Dat Parwan een provincie van Afghanistan is, is u zelfs niet bekend (CGVS, p.18, 19). Ook van Salang, waar de kilometerslange Salangtunnel het centrum van het land met het noorden verbindt, heeft u merkwaardig genoeg nog nooit gehoord (CGVS, p.20). Voorts gevraagd welke districten grenzen aan het district Qarghayi, noemt u slechts Surkh Rod, Alingar en Alishang (CGVS, p.7). De aanwezige bronnen tonen aan dat Alishang niet aan Qarghayi grenst, in tegenstelling tot Surobi, Mehterlam, Hesarak, Khogyani, Behsud, en Dara-i-Nur, districten die u dan weer niet noemde. Voorts is het opmerkelijk dat u de afstand van uw dorp tot Jalalabad op geen enkele manier kan inschatten, niet in tijd en niet in afstand (CGVS, p.6). De vaststelling dat uw geografische kennis van uw beweerde regio en land zeer beperkt is, is eveneens een aanwijzing dat u niet uit deze regio afkomstig bent.

Nog andere verklaringen wijzen er op dat u voor uw komst naar België niet in Afghanistan heeft gewoond. Zo blijkt dat u de Afghaanse kalender geenszins machtig bent. U heeft geen idee welk jaar het heden is volgens de Afghaanse jaartelling en u meent dat een jaartal in Afghanistan steeds begint met "19" (CGVS, p.10). De informatie toont aan dat het huidige Afghaanse jaartal 1394 is. Verder kan u wel wat Afghaanse maanden noemen, maar u geeft zelf al aan dat u ze niet allemaal kent en ook niet in de juiste volgorde, wat ook duidelijk blijkt uit uw verdere verklaringen hieromtrent (CGVS, p.10). Dergelijke oppervlakkige kennis duidt er veeleer op dat u een en ander recent heeft willen instuderen. De vaststelling dat u niet vertrouwd bent met enkele alledaagse zaken, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit Afghanistan verder.

Verder verwondert het dat u, een volwassen persoon uit Afghanistan, zeer weinig politieke kennis heeft. U kent bijvoorbeeld geen van de nochtans talrijke mujahedin groeperingen die in het land actief waren of nog steeds zijn (CGVS, p.13). Van Hezb-i Islami heeft u zelfs nog nooit gehoord (CGVS, p.13), terwijl de bij het administratief dossier gevoegde bronnen aantonen dat deze groepering van opstandelingen bijzonder actief is in Qarghayi. Geconfronteerd met de naam van de leider van deze groepering (Gulbuddin Hekmatyar), meent u verkeerdelijk dat hij een Talib is (CGVS, p.14). Over Sayyaf, de leider van de groepering Ittehad, kan u enkel zeggen dat hij misschien een mujahed is (CGVS, p.14). Over Dostum, de bekende Uzbeekse leider, zegt u dan weer dat hij een Tadzjiek is (CGVS, p.14). Dergelijk totaal gebrek aan politiek bewustzijn is eerder ongewoon, gezien het belang van de mujahedinggroeperingen en hun leiders in de recente geschiedenis van uw beweerde land van herkomst.

Voorts dient het Commissariaat-generaal op te merken dat u zich samen met een andere Afghaan bij de Dienst Vreemdelingenzaken kwam aanbieden (wat u bevestigt, CGVS, p.3), maar dat u verklaart niet te weten vanwaar in Afghanistan deze persoon zou afkomstig zijn. Als het Commissariaat-generaal vervolgens opmerkt dat ook deze asielzoeker verklaarde uit Kas Aziz Khan afkomstig te zijn, antwoordt u dat dit mogelijk is maar dat u dit niet wist (CGVS, p.3). Dat twee zogezegde inwoners van Kas Aziz Khan zich op hetzelfde moment zouden aanmelden zonder dat u op de hoogte zou zijn van de precieze herkomst van uw landgenoot, is eveneens zeer merkwaardig.

Hoewel overbodig daar uw herkomst uit Qarghayi bedrieglijk is gebleken, kan toch nog worden opgemerkt dat de beweerde activiteiten van uw vader eveneens geheel ongeloofwaardig zijn gebleken. Zo verklaart u dat uw vader in Bagram tewerkgesteld was. Zoals hierboven reeds aangegeven, kan u vreemd genoeg niet eens verduidelijken in welke provincie Bagram ligt. U beweert voorts dat hij daar werkte als chauffeur voor de Amerikanen. Echter, geen van de militairen op de door u neergelegde foto's draagt een Amerikaans uniform. U meent verder dat uw vader enkel en alleen in Bagram werkte,

terwijl uit de attesten blijkt dat de persoon in kwestie ook in de provincie Kabul en Paktia actief was. Dat u dit niet weet (CGVS, p.8), is opmerkelijk. U stelt voorts dat uw vader meer dan vier jaar chauffeur voor de Amerikanen was, maar u heeft geen idee met welk soort voertuig hij reed (CGVS, p.16), of hij gewone soldaten rondreed of hooggeplaatste officieren (CGVS, p.16) en of hij misschien ook als onderhoudsman van voertuigen fungeerde, zoals een van de attesten laat uitschijnen (CGVS, p.18,19). Dit document stelt dat de persoon die uw vader zou zijn, het wagenpark van het Afghaanse leger onderhield, iets waarvan u ook al niet op de hoogte bent. Op geen enkel moment maakt u het geloofwaardig dat u de zoon bent van deze persoon die in Afghanistan actief is.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Qarghayi gelegen in de provincie Laghman. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS d.d. 4 februari 2015 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan feitelijke herkomst uit Afghanistan. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS, p.10,21). Echter, u heeft er voor gekozen vast te houden aan uw initiële verklaringen en u herhaalde afkomstig te zijn van Kas Aziz Khan in het district Qarghayi.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke

redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De documenten die u heeft neergelegd, vermogen bovenstaande argumentatie niet te weerleggen. De taskara's van u zelf en van de persoon die uw vader zou zijn, kunnen uw relaas slechts ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Bovendien blijkt uit de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie dat frauduleuze Afghaanse documenten op eenvoudige wijze te verkrijgen zijn. Dat u ook het "origineel" van de taskara van uw beweerde vader in uw bezit heeft en de persoon in kwestie het document blijkbaar niet meer nodig heeft, bevestigt dat de waarde ervan bijzonder relatief is. De attesten die de activiteiten van uw vader moeten bevestigen, kunnen uw geloofwaardigheid ook niet herstellen. Stel dat dit authentieke stukken zouden zijn, dan nog wordt hiermee niet aangetoond dat u de zoon van deze persoon bent. Hetzelfde kan worden gezegd over de foto's die evenmin iets zeggen over de band die u zou hebben met de persoon die erop te zien is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet).

Volgens verzoeker betwist verweerder niet zijn Afghaanse nationaliteit maar wel het feit dat hij uit het dorp Kas Aziz Khan afkomstig is. Hij wijst erop dat de *protection officer* meermaals liet weten van mening te zijn dat verzoeker een Afghaan is die in werkelijkheid in Pakistan had verbleven. Hij wijst erop dat het buiten discussie staat dat hij in het Pashtou gehoord werd en ongeletterd is en dat hij geen Engels spreekt, hetgeen volgens hem reeds een sterke aanwijzing vormt dat hij zijn hele leven in Afghanistan heeft doorgebracht.

Tevens herhaalt verzoeker dat hij minderjarig is en wijst hij erop dat het administratief dossier onvolledig is, zodat de juistheid van het DNA-onderzoek niet kan worden onderzocht. Hij stelt dat hij een nieuw onderzoek in een ziekenhuis zal laten uitvoeren, waaruit volgens hem zal blijken dat hij niet al een niet-begeleide minderjarige werd ondervraagd, terwijl dit het geval had moeten zijn, zodat de bestreden beslissing moet worden vernietigd.

Verder brengt hij twee getuigenissen bij, waaruit volgens hem blijkt dat hij effectief uit het dorp Kas Aziz Khan afkomstig is. Tevens wijst verzoeker op een reeks antwoorden die hij volgens hem wél kon geven over zijn dorp en waaruit hij afleidt dat verweerder er verkeerdelijk vanuit ging dat hij niet in het dorp Kas Aziz Khan leefde.

Voorts meent verzoeker dat er een objectief risico bestaat in zijn hoofde omwille van het werk van zijn vader (dat hij kon documenteren). Verzoeker verwijst naar de beleidsnota op de website van verweerder. Daarnaast meent hij als jonge Pashtoun uit een conflictzone een objectief risico te lopen op gedwongen rekrutering door de taliban en verwijst hij naar de richtlijnen van UNHCR van augustus 2013 over "*Men and Boys of Fighting Age*", alsook naar de beleidsnota op de website van verweerder. Hij meent minstens in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bewijs van zijn afspraak in een ziekenhuis (stuk 3) en twee verklaringen (stukken 4 en 5).

Per faxbericht brengt verzoeker samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij (rechtsplegingsdossier, stuk 9): een kopie van het medisch verslag uit het administratief dossier van de dienst Voogdij (stuk 1), een arrest van de Raad van State (stuk 2), een getuigenis van een erkende Afghaanse vluchteling (stuk 3) en een uittreksel uit een beslissing van de commissaris-generaal van 26 november 2015 (stuk 4).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof gehecht kan worden aan zijn beweerde minderjarigheid, hetgeen afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid, (ii) hij zijn afkomst niet aannemelijk kon maken gelet op zijn gebrekkige kennis van zijn beweerde dorp, zijn gebrekkige geografische kennis van zijn regio en zijn land, zijn gebrekkige kennis van de Afghaanse kalender en zijn gebrekkige politieke kennis, (iii) hij de beweerde werkzaamheden van zijn vader niet aannemelijk kan maken, en (iv) de door hem neergelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Verzoeker kan de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (administratief dossier, stuk 13). Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten, zoals hij ter terechtzitting uitdrukkelijk verklaart. De afspraak in een ziekenhuis (verzoekschrift, stuk 3) doet hieraan geen afbreuk. Ter terechtzitting ondervraagd overeenkomstig artikel 14 PR RvV verklaart verzoeker dat op zijn afspraak in het ziekenhuis werd verwezen naar de resultaten van het medisch onderzoek gevoerd in opdracht van de dienst Voogdij. Waar verzoeker er in zijn aanvullende nota op wijst dat er drie verschillende resultaten voortkwamen uit het onderzoek in opdracht van de dienst Voogdij (rechtsplegingsdossier, stuk 9), dient vastgesteld dat zelfs wanneer de jongste leeftijd wordt aangenomen (19.5 jaar met een standaarddeviatie van 1.5 jaar) verzoeker nog steeds niet als minderjarige kan worden beschouwd.

Ten aanzien van het verwijt dat enkel de elementen in zijn nadeel in de bestreden beslissing zouden zijn opgenomen, kan verder worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofde van het CGVS geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen. Waar verzoeker wijst op de opmerking van de *protection officer* die vermoedde dat verzoeker wel Afghaan is, doch in Pakistan verbleef, dient opgemerkt dat deze opmerking geenszins afbreuk doet aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing betreffende verzoekers beweerde regio van herkomst. Ook verzoekers opmerking dat de vaststelling dat hij geen Engels spreekt, enkel Pashtou en ongeletterd is op zich reeds een sterke indicatie vormt van het feit dat hij zijn ganse leven in Afghanistan doorbracht kan geenszins overtuigen. Het betreft een loutere *post factum* verklaring die niet opweegt tegen de concrete vaststellingen uit de bestreden beslissing. Dat verzoeker toch een aantal antwoorden op vragen over

zijn dorp kon geven doet evenmin afbreuk aan de vastgestelde gebrekkige kennis - in het bijzonder over het dagelijkse leven in zijn dorp - en kan er enkel op wijzen dat deze kennis ingestudeerd is. De aan onderhavig verzoekschrift gevoegde getuigenissen (verzoekschrift, stukken 4 en 5) doen evenmin afbreuk aan deze vaststellingen. Deze verklaringen hebben immers duidelijk een gesolliciteerd karakter en zijn geenszins afkomstig van een objectieve bron. Hetzelfde geldt voor de ter terechtzitting neergelegde getuigenis (rechtsplegingsdossier, stuk 9). Wat betreft de ter terechtzitting neergelegde beslissing van de commissaris-generaal van 26 november 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 9), waarbij een uit de Afghaanse provincie Laghman afkomstige persoon de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend, dient erop gewezen dat ieder dossier afzonderlijk wordt beoordeeld en dat uit de uitgebreide motivering in de bestreden beslissing blijkt dat *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde afkomst uit deze provincie.

Waar verzoeker verwijst naar de beleidsnota op de website van verweerder en naar de richtlijnen van UNHCR van augustus 2013 over "*Men and Boys of Fighting Age*", dient erop gewezen dat verzoeker zijn vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken en dat een verwijzing naar algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon hiertoe niet voldoende is.

Gezien het voorgaande slaagt verzoeker er niet in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen.

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet loopt, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst en algemene rapporten niet volstaan. Hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn recente afkomst uit zijn beweerde regio van afkomst niet aannemelijk kon maken gelet op zijn beperkte kennis. Verzoeker maakt hierdoor zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk. Aangezien het bijgevolg vrijwel onmogelijk is een correct beeld te krijgen van verzoekers (recente) verblijfplaatsen en leefsituatie de laatste jaren en bijgevolg ook van zijn huidige nationaliteit is het dienvolgens evenzeer onmogelijk een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER